

bejdet og vedtaget overgangsreglerne, og derefter gik endnu 1½ år, inden systemet trådte i kraft.

De foran nævnte generelle forhold viser, at der endnu henstår uløst, til dels endda helt ubehandlet, mange yderst vigtige spørgsmål, der alle må finde deres løsning, inden man kan forsvare at føre en kildeskatteordning ud i livet, og fællesudvalget må derfor advare mod, at man binder sig til nogen ikrafttrædelsesdato på nuværende tidspunkt.

Bemærkninger til enkelte afsnit i forslaget.

Ud over de foran nævnte synspunkter tillader fællesudvalget sig i nærværende henvendelse yderligere at kommentere enkelte centrale afsnit i forslaget. Dette er dog ikke at betragte som nogen udtømmende kommentar til forslaget. Fællesudvalget forbeholder sig senere at rette henvendelse om andre afsnit og bestemmelser i det foreliggende forslag, lige så vel som de ændringer, forslaget kan undergå under dets behandling, kan give anledning til bemærkninger.

Arbejdsgiverne vil som skatteberegnerne og skatteopkræverne få pålagt administrative byrder, som beslaglægger arbejdskraft inden for erhvervslivet til uproduktive formål og påfører virksomhederne udgifter. Den anvendelse af arbejdskraft til den omfattende administration, som er karakteristisk for kildeskat, er efter fællesudvalgets opfattelse en af de uheldigste sider ved dette system. Når kildeskat derfor nu åbenbart skal realiseres, må det være en hovedopgave, at man så kraftigt som overhovedet muligt sætter ind på at udforme systemet så lidt administrationskrævende som muligt. Det er vanskeligt for fællesudvalget at afgøre, om dette hensyn er varetaget ved udformningen af reglerne for arbejdsgivernes opgaver inden for systemet, idet detailregler som før nævnt ikke er udarbejdet. Af oplysninger i forslaget og motiverne fremgår imidlertid, at det bliver et betydeligt arbejde, der kommer til at påhvile arbejdsgiverne.

Dette arbejde kræver udgifter afholdt dels til arbejdskraft, evt. nyansat arbejdskraft, der dog vil blive yderst vanskelig at skaffe, dels til materialer, kontormaskiner etc. I mindre virksomheder vil det ofte være indehaveren selv eller hans hustru, der må påtage sig kildeskattens ekstra byrde. Det må derfor være rimeligt, at der ydes virksom-

hederne betaling for det merarbejde og de udgifter, systemet påfører dem. Det kan i denne forbindelse nævnes, at man allerede i dag kender sådan kompensationsbetaling for skatteadministrative opgaver, idet der ved udskrivningsloven af staten ydes kommunerne dels et fast gebyr pr. skatteyder, dels en rentegevinst, der som følge af kvartalsvise afregninger af de opkrævede statskatter er betydelig større end forudset ved kildeskatteforslaget.

Finansministeren har anført, at der gennem arbejdsgivernes adgang til at kunne råde over de tilbageholdte kildeskattebeløb en vis tid skulle opnås tilstrækkelig kompensation for disses arbejde og udgifter. Dette må fællesudvalget afvise. Der er i kildeskatteforslaget tale om så korte afregningsfrister, som varierer noget fra arbejdsgiver til arbejdsgiver, at den kompensation, der herigennem kan opnås, er alt for utilstrækkelig. Vi tillader os i denne forbindelse at henvise til en redegørelse herfor i fællesudvalgets tidsskrift *Skattepolitisk Oversigt* nr. 7/1966, hvoraf fotokopi vedlægges.

Som berørt tidligere i nærværende henvendelse sker der ved de vidtgående *standardiseringer af udgiftsfradrag* m. v., foranlediget af hensynet til at reducere differencerne mellem foreløbigt betalte og endeligt beregnede skatter, betænkelige brud på skatteevneprincippet. Desuden vil standardiseringen få uheldige følger for muligheden for ad skattemæssig vej at fremme den private opsparing og borgernes egen aldersforsørgelse.

Skatteevneprincippet har hidtil været et grundprincip i dansk skattelovgivning, der bl. a. giver sig udslag i, at der ved beregningen af den indkomst, hvoraf skattetilsvaret beregnes, tages hensyn til de omkostninger, der har været forbundet med at tjene denne indkomst. For flertallet af lønmodtagere vil de foreslåede standardiseringer af udgiftsfradrag imidlertid betyde en reel ophævelse af adgangen til at fradrage driftsudgifter. Ved at give alle lønmodtagere, hvad enten de faktisk har haft udgifter eller ej, et lønmodtagerfradrag på 1.500 kr. (forslagets § 24) og (i § 25) det såkaldte standardfradrag på 1.800 kr. (for gifte skatteydere) beskatter man to lønmodtagere med samme bruttoindkomster ens, uanset om